

другата за тебе. . . Ходихме на бостана, пък сетне се къпахме. . . Хем да я пазиш, ей! Само двечки бяха! . . . Дръж! . . .

Тя хвърли кратунката към него и той едва успя да я хване.

Каруцата потегли, те замахаха с ръце и след малко закривиха зад корията.

Чудесна кратунка! Жълта, с черни ивици. Нашарена като зебра. Каква чашка ще стане от нея!

Той тръгна бавно и слезе към ханчето. Слънцето се бе скрило вече. Ветрец премина над пожънатите нивя, прошумоля из царевиците, довея тиха, заглушена още песен на щурци. Над потъмнялото поле гаснеше стъклено-синкавото небе. Далеч, пред циганския катун, светна огън. Воденичният яз забуча по-силно. Той се повъртя около ханчето, но не видя нито Златан, ни Дечо. Там, пред обора, трупоях коне, идеше мирис на пържена риба и под фенера в градината разговаряха каруцари. Беше време за вечеря и той се запъти за в къщи.

После, когато всички се прибраха и майка му мина да го завие на широкия